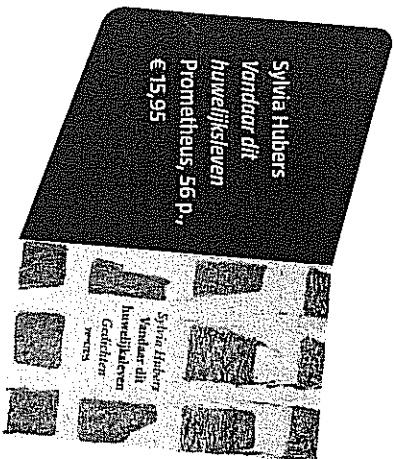

wetenscrukkende gebeurtenissen af, maar haar persoonlijke tragedie

zeer interessant is het essay 'Verloren' dat, anders dan de titel

door te wijzen op het 'gevulde vlees' in het gezicht van het gezag, en op

Knapperige huishoudgedichten poëzie Sylvia Hubers dicht potig en dwars door Rob Schouten

In een vorige bundel schreef Sylvia Hubers, tegenwoordig stadsdichter van Haarlem: 'De bureu spelen vals piano / maar wel met gevoel. Zó // wil ik leven, vals maar met gevoel.' Karakteristiek voor deze poëtica, liever echt dan mooi. Ook de gedichten in *Vandaar dit huwelijksleven* zijn geen esthetische juweeltjes maar getuigen eerder van een stevig en gulzig soort aardheid: 'Ik wilde honger / en daar was honger, een wilde kat / in een tamme koelkast' heet het in 'Ik wilde honger' en in 'Ik kom naar huis' drinkt deze holle bolle dichteres twee koelkasten leeg en maakt een drankwinkkel los alvorens ze 's ochtends thuiskomt met 'het verborgen flesje ochtendvood'. Niks vrouwelijke gedichten in de traditionele zin des woords dus, eerder

een potige aanpak met een grappig soort dwarsheld, zoals in 'Ik geen kinderen krijgen': 'Ik geen kinderen krijgen? / Er kruipen er honderd door de kamer! In soorten en maken. / Heb je de jouwe herkend? / Ze hebben vinnen en een gluisperig vocht / druip lang's hun kaken.'

Die kinderen zouden heel goed deze gedichten kunnen zijn, zo te zien niet afkomstig uit meer metafysische sferen maar kortdaat de wereld in gestuurd. Zelfs een gedicht met de fraaklinkende titel 'Poire belle Hélène' blijkt zich af te spelen op het toilet, met een lallende hoofdpersoon en een gelie kerel in de buurt: 'dat je er maar op let' eindigt het.

Hubers heeft zich inmiddels ook op het prozagedicht gestort, dat trouwens in het algemeen een zekere opmars lijkt te maken, ook Alfred

Schaffner en anderen zag ik het genre de laatste tijd weer oppikken. Hubers prozagedichten worden vooral gespendeerd aan kleine huiselijke momenten en ze hebben, in tegenstelling tot haar zuivere poëzie, een licht zeurderig karakter, veel verzuichingen en herhalingen: 'O waarit de wind uit die hoek. Ik dacht het al. Het was zo stil. Ik dacht, de wind zal wel weer uit die hoek gaan waaien. En ja hoor.' De knapperige hardheid van het andere spul is hier een beetje verdwenen. Ik zou zeggen: niet meer doen, we hebben Toon Tellegen al. ■